

אהליך יעקב

ואחי להם למקדש מעט

בית המקדש חרב, המקום הקדוש נטמא תחת רגלי קלגסי הרשע של רומי, יד משמים הציתה אש בהיכל, והשכינה הקדושה נשקה וגיפפה את הכתלים ועלתה לשמי שמים.

הבית הקדוש בו השם יתברך הראה את אהבתו הגדולה אלינו, וגם אנחנו יכולנו לבוא ולהתרפק על אהבת ה', איננו עוד. עינינו צופיות ליום בו ישוב בית המקדש ויבנה.

אך גם היום לא איבדנו לגמרי, חבל אחד נשאר עדיין קשור, חבל של תקווה וכמיהה. עדיין ניתנה לנו הזכות לארח את המלך, הקדוש ברוך הבריח לנו כי בתי כנסיות ובתי מקדשות יהיו מקדש מעט.

כך כתוב בגמ' במסכת מגילה על הפסוק "לכן אמר כה אמר ה' אלוקים כי הרחקתם בגוים וכי הפיצותם בארצות ואחי להם למקדש מעט בארצות אשר באו שם" - אמר רבי יצחק אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל.

הקדוש ברוך הוא מגיע לבתי כנסיות ובתי מדרשות, אבל מוטל עלינו גם להגיע, לא רק באופן פיזי, אלא להגיע עם הלב, כמו בבית המקדש. בית הכנסת הוא המקום שבו מתייחדת אהבת ה' לעם ישראל, בבית אלוקים נהלך ברגש.

כתוב בחז"ל כי אין תפילתו של אדם נשמעת אלא בבית הכנסת, ולכן אפילו אם אין מנין עדיף להתפלל בבית הכנסת, כשעשרה מגיעים להתפלל בבית הכנסת, השכינה מקדימה ומגיעה לפנייהם, ואם הגיעה שעת התפילה ועדיין המתפללים לא הגיעו, חלילה יש כעס בשמים, מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה?

בית הכנסת הוא הבית בו כביכול אנו מתגוררים יחד עם השכינה הקדושה, אנו חייבים לשנן זאת ולהחדיר לעצמנו, להתבונן על קדושת בית הכנסת, ולהתחבר למשמעות העמוקה שעומדת מאחורי המושג "בית כנסת", בית מקדש מעט.

נכון, אנו נמצאים שעות רבות בבית הכנסת, אברכי כולל נמצאים ברוב שעות היום בבית הכנסת, הרגש דרכו לפחות ולהתמקד. אך זוהי חובתנו, לחדש את הרגש, לנער מעליו את האבק, ולהחזיר את הזוהר המיוחד של בית הכנסת בעינינו.

אם אנחנו נפתח את הלב, להרגיש את קדושת בית הכנסת, אם אנו נתנהג כך בחדרת קודש, עם הלב והנשמה, עם חיבור עמוק, נזכה שגם מלמעלה ינהגו עימנו באותו האופן, ויקובלו תפילותינו לרצון.

[מאמר זה נכתב ע"י הרב ע. העצני שליט"א]

יום שלישי היום! הוא חשב לעצמו, היום רעייתי מסיימת את העבודה מוקדם, מסתמא היא תסכים לאסוף את הילדים מהמוסדות, זה פשוט רעיון מצוין.

נפתלי חייג לרעייתו, סיפר את התוכנית, האישה המסורה הסכימה ברצון, תתפלל על כולנו היא בקשה שיבטיח, כמובן כמובן! מה השאלה, בשביל זה אני הולך!

נפתלי עלה על הרכבת הקלה, ירד בתחנת 'השוק', קנה קן ארחה כדבעי. משם המשיך לתחנת הרכבל, נדחק לתוך רכבל עמוס והומה אדם, נצמד לחלון והביט בהשתאות על הנוף המרהיב של ירושלים.

מערכת הכריזה ברכבל הכריזה בחגיגות "שער המזרחי תחנה סופית", ונפתלי פילס את דרכו בינות לאנשים אל שער היציאה מהרציפים.

נפתלי ניגש לאחד הלוקרים הפנויים, חלץ את הנעליים, הכניס גם את הארנק, דחף מטבע של חמשה שקלים, המתין ליציאת הפתקית עם הקוד. והחל לפסוע ביראת קודש לכיוון שער המזרחי של הר הבית.

כעבור חצי שעה: כהן צעיר ונמרץ ניגש אליו, מה קרבן הבאת להקריב לה' אלוקינו? שאל הכהן. קן עולה הבאתי להקריב לה', התוכל להקריבה? הכהן לא התמהמה, פתח את קישורי הקן, הוציא את העוף הראשון, תוך כדי שהוא משנן את המשנה של "לשם ששה דברים הזבח נזבח".

בעוד הכהן בודק את ציפורנו שהיא כשרה למליקה, הקשיב נפתלי לקול הרחש שמלווה תמיד את בית המקדש, רחש מלא הוד, רחש של העזרה שוקקת כהנים ומקריבים, ואיש אינו מרים קול, קול רחש של יהודים המתוודים על חטאת, וסומכים על קרבן עולה.

ואז באחת צללו אזני הכל, קול צלצול צורמני של טלפון ניסר בחלל. אההההההה.. רבונו של עולם? טלפון בבית המקדש? טלפון בעזרה? לא נשמע כדבר הזה, אפילו עם טלפון מכובה לגמרי אסור להיכנס להר הבית, אז איך -למען ה'- צלצול טלפון בעזרה? צלצול טלפון למרגלות המזבח? איזה חילול ה' נורא ואיום!

ליבו של נפתלי התכווץ בכאב עצום ומפלה, עיניו נצצו בדמעות, כתפיו רעדו. הוא עצם עיניים וניסה להתאפק, אך היבבות נמלטו מפיו, הוא עמד המום ומתייפח, כשכולו מלא כאב ועלבון.

נפתלי שקוע היה בכאבו. הוא לא הבחין בהתרחשויות, בפרחי כהונה שנזעקו למקום, באב המשמר שנזקק לעזרה רפואית, ובכוחות ההצלה שפינו אותו לבית החולים.